

JAKUB

5

ZPRAVODAJ PŘÍBRAMSKÉ FARNOSTI SV. JAKUBA

nákl. na tištěné číslo 7 Kč

XXIV. ročník, 29. 5. 2016

SLOVO ÚVODEM

Milí farníci, dnes je toho jak co do tématu, tak co do délky v Jakobovi hodně. Myslím, že se Vám bude líbit.

Dočtete se nejen něco o biřmování dle F. Sobotky, ale také o milosrdenství v životě H. Ciklera. S J. Populovou se můžeme zamyslet nad tématem oběti a pomíjivosti světské slávy a zasmát se nad článkem L. Marka o návštěvě koncertu. Astrolog J. Grygar nám nastíní, proč věří v Boha, papež František nás vybidne k prožívání života s Duchem svatým a od Chourových se dozvíme, jak jsou na tom s poutěmi. Spolu se sv. Pavlem si také připomeneme dary Ducha svatého. Přeji Vám radostné čtení.

JS

VÍTE TO?

- **Hledá se** odpovědná osoba, **muž či žena**, která by měla od září chuť věnovat po určitou dobu část svého času koordinaci tvorby farního zpravodaje Jakob. Více informací u Josefa S. (viz mail uvedený v záhlaví).

- Svátost **biřmování** byla udělena při mši sv. v 10.00 v neděli 22. 5. 2016; myslíme na biřmovance i nadále v modlitbě.
- V **neděli 5. 6. 2016** nebude u sv. Jakuba sloužena **žádná mše sv.** Důvodem je otevření jubilejní brány k Roku milosrdenství na Sv. Hoře v 9.00. Celebruje kardinál D. Duka.
- V pátek 10. 6. 2016 bude v celé republice i v našem kostele probíhat **Noc kostelů**. Koordinátorkou akce za naši farnost je paní Dáša Janoušková; jakákoli pomoc při zajištění akce je vítána.
- **Rytmická mše sv.** bude poslední neděle v **červnu**, tzn. **26. 6. 2016** v 10.00.
- **Příjmy** farnosti za měsíc **duben 2016 činily Kč 8.830,-**. **Výdaje** za tentýž měsíc činily **Kč 12.750,-** (oprava střechy 3.800,-; plyn 7.450,-; elektřina 1.500,-); náklady převyšovaly výdaje o Kč 3.920,-.

BIŘMOVÁNÍ

„Co já jí budu říkat?“ pomyslel jsem si nedávno, když si mne jedna slečna vybrala, že by chtěla se mnou probrat

své biřmování. Byl jsem biřmovaný při křtu ve svých 33 letech. Tak trochu jiná situace, než má ona před sebou. Ale protože jsem osoba zvědavá, co takové setkání může přinést, a protože mám tu slečnu opravdu velmi rád – nadšeně jsem souhlasil, ...ale pak jsem si právě pomyslel: „Co já jí budu říkat?“ Důvěra nejen těší, ale též zavazuje.

Občas se setkám s lidmi, kteří nesouhlasí s křtem dětí. Říkají, že dítě, až dospěje, se má samo rozhodnout, jestli chce být křesťanem. My jsme naše děti pokřtít nechali, když se narodily. Věřili jsme, že je to pro ně dobře. Chtěli jsme dávat dětem z toho, co jsme sami dobrého dostali. Jednou se samy rozhodnou, jestli to, co jsme jim s nejlepším úmyslem dali jako dětem, pasuje do jejich života.

„A co až se mě zeptá, co to vlastně biřmování je?“ Naštěstí Google ví všechno. Je to svátost, kdy člověk dostává pečeť daru Ducha svatého od Boha. Člověka potěší jednoduchá definice. Hanba mé nevzdělanosti, nechám si to někdy od Jindřicha vysvětlit.

Když mi bylo „náct“ a „cet“, hledal jsem si svůj styl. Své místo na světě, mezi kamarády, své povolání a také svého partnera pro život. Vydal jsem se na cestu objevitele toho všeho viditelného a neviditelného. Bylo by pro mne bývalo dobré vědět už tehdy, že na to nejsem sám. Že je tu někdo, kdo nic nepotřebuje, nic nežádá, ale nabízí, že mne nikdy neopustí. Že na cestu

objevitelskou můžu dostat řadu věcí, které se mi budou hodit.

Mladý člověk se staví na vlastní nohy, má vlastní názory, vybere si vlastní přátele, buduje si finanční nezávislost a může se rozhodnout velkorysou nabídku Ježíše přijmout, i odložit. Může ve svém srdci cítit, že jít s Ježíšem je skvělý celoživotní čundr, kde se spí pod jeho širákem. Nebo chce prozkoumat další duchovní cesty. Aby rozhodnutí o nastoupené cestě bylo odpovědné. Aby i svým rozumem uvěřil tomu, že přijmout svátost biřmování je svobodné a dospělé rozhodnutí člověka, který chce stoupat po Jákobově žebříku nejen do nebe, ale ještě mnohem výš. Poznávat Boha, poznávat Ježíše a podílet se na stvoření lepšího světa. Aby se jednou méně mladý člověk mohl ohlédnout a vidět, že to nakonec, celkově po odečtení všech omylů a přešlapů, bylo dobré.

Duch svatý si vane, kudy chce. Nakonec mne nejvíc zaskočila otázka, zda z přijetí svátosti biřmování plynou nějaké povinnosti nebo závazky navíc. Nejhorší a nejlepší na takových nečekaných otázkách je, že si je nejde odložit na vyřešení později, ale musí (si) je odpovědět na tom místě v tom čase s tím, co člověk má zrovna po ruce. Z darů přece žádné povinnosti ani závazky neplynou. Ale s dospělostí souvisí odpovědnost. Dospělost ve víře stojí na odpovědnosti. Rozhodnutí je jako rána mečem, nejde vrátit zpátky a je třeba se pospatovat s důsledky.

Z manželských setkání vím, že na vztahu je potřeba pracovat a že je to někdy dřina. Do vztahu je třeba dávat svou „sluneční“ energii, aby rostl a vydal plody. Poznávat Ježíše také stojí energii. Žít dobrý život stojí energii. Držet se pravdy také stojí energii.

Jednou snad budou biřmované moje děti. Přeju jim, aby byly pokud možno lepšími Ježíšovými učedníky než já. Nějakou cestu jsme jim předvybrali, něco jsme je snad naučili. Budu moc rád, když se jednou postaví na své duchovní nohy, rozhodnou se pro svou cestu a velmi pravděpodobně se od nich i já něco naučím. FS

MILOSRDENSTVÍ V MÉM ŽIVOTĚ

K tomuto tématu mě napadly tři úryvky z Bible:

Podobenství o milosrdném Samaritánu, Žalm 145 a Izaiáš 42,1-7 (ten asi nejvíc). Abych uklidnit ty, kteří si myslí, že jsem měl hned v hlavě knihy, čísla a kapitoly – to tedy rozhodně ne. Vzal jsem na milost internet a podle zadaných klíčových slov jsem příslušné úryvky vyhledal (včetně toho podobenství o milosrdném Samaritánu).

Jaká byla ta klíčová slova? U milosrdného Samaritána to bylo slovo „bližní“. U Žalmu 145 „přistěhovalce chrání“ a u Izaiáše „nalomenou třtinu nedolomí“.

Podobenství o milosrdném Samaritánu je asi zároveň s podobenstvím o marnotratném synu (anebo o milosrdném otci?) jedním z nejznámějších

úryvků Bible. Možná proto, že jsou to příběhy, které jsou jak vystřižené z dnešní doby. Když už tedy tu pasáž známe nazpaměť, uvědomujeme si, proč začal Ježíš toto podobenství vyprávět? Odpovídal na otázku zákoníka, „kdo je můj bližní“. Jako odpověď na tuto otázku začal Ježíš vyprávět příběh o násilí, lhostejnosti a pomoci. A místo odpovědi skončil otázkou, kdo z těch tří byl bližním tomu polomrtvému (zraněnému, potřebnému).

Dalším úryvek je z proroka Izaiáše, lépe řečeno jeho část – nalomenou třtinu nedolomí, doutnající knot neuhasí. Ježíš nepřichází proto, aby nás dolomil, aby nás sfouknul. Naopak, snaží se rozfoukat i tu nejmenší jiskřičku, snaží se nám dát ještě šanci. I třeba tu poslední.

Na posledním místě jsem si nechal Žalm 145. Zde se dostávám z několika důvodů na velmi tenký led. Když budete hledat tento žalm v ekumenické verzi Bible, najdete jej pod číslem 146, a když si jej přečtete, zjistíte, že se tam neříká nic o přistěhovalcích. To je jeden důvod. Druhý důvod – opět jde o aktuální téma. Kupodivu i ve Starém zákoně se řeší problém přistěhovalců (nebo lidí bez domova). Ať už si vezmete jednu nebo druhou verzi, je jasné, že tyto lidi Hospodin chrání. Obecně, Hospodin chrání slabé, napřimuje sehnuté, ujímá se sirotků a vdov atd.

A vracím se na začátek a pokládám v nelehké době opět tuto otázku: Ježí-

ši, kdo je můj bližní. Je jím i uprchlík (přistěhovalc, člověk bez domova...)?

Milosrdenství není jednoduchá věc. Rádi bychom, aby nás Ježíš nesfoukl, nedolomil, naopak, aby nás narovnal. Ale jak jsme milosrdní my? JC

OBĚŤ

Dobrý den, prosím vás, tohle je fronta na přinášení obětí?

Ano, ano – jste za mnou. Já mám 852, vy 853.

Proboha... Kdy na nás přijde řada?

Nebojte, tady to jde rychle. Komu nesete oběť?

Lásce. A vy?

Já dětem. Děti, to je moje všechno!

A co jste přinesla jako oběť?

Svůj osobní život. Jen aby byly zdravé a šťastné! Pro ně dám všechno. Chtěl si mě dokonce vzít jeden slušný člověk, ale nevdala jsem se. Přece jim nepřivedu domů otčíma! I zajímavou práci jsem nechala být, protože bych musela daleko jezdit. Našla jsem si místo vychovatelky v mateřské škole, abych je měla blízko, mohla se jim věnovat, uvařit jim, vyprat. Dětem všechno. Na mně už stejně tolik nezáleží.

Naprosto vás chápu. Já sama chci obětovat vztah... Víte, mezi námi s manželem už to dávno všechno vyhaslo... Má jinou ženu. A mně se teď taky objevil muž... Kdyby tak manžel odešel první! Jenže on se k ní stěhovat nechce! Dokonce pláče... že prý je na mě zvyklý. A mě je ho líto. Kdyby aspoň nebrečel! A tak žijem...

Otevřely se dveře a je slyšet volání: „Číslo 852, pojdte dál!“

Bože.... Tak já jdu. Jsem tak rozčilená!!! Co když tu oběť nepřijmou?

Číslo 853 celé skleslé čeká na vyzvání. Čas se pomalu táhne, ale nakonec z kanceláře vychází 852.

Tak co? Co vám řekli? Přijali oběť?

Ne... Je na to zkušební doba. Poslali mě, ať si to ještě rozmyslím.

Počkejte... Proč? Proč vám to nevzali rovnou?

Představte si, oni se mě zeptali: „Rozmyslela jste si to dobře? Je to navždycky!“ A já jim říkám: „To nevádí. Až děti odrostou, ocení, co pro ně máma obětovala.“ Oni na to: „Posaďte se a dívejte se na obrazovku.“

A tam šel nějaký divný film! O mně. Jako že děti už vyrostly. Dcera se vdala někam do tramtárie, syn volá jednou za měsíc, mluví, jakoby se bál, snacha se mnou mluví na půl úst... Říkám mu: „Proč jsi na mě takový, synáčku, za co?“ A on: „Proboha, mami, neplet se nám pořádkem do života! Ty snad nemáš co dělat?“ Ale co mám dělat, když jsem se vždycky starala jen o děti, mimo ně jsem se o nic nestarala??? Tak snad – děti neocenily moji oběť? To jsem se snažila zbytečně?

dle internetu zpracovala JP*

KULTURNÍ REVUE

AŽ ZASE PŮJDETE NA KONCERT

V této rubrice mi z kulturních akcí vždy vyvstane na mysl jako první koncert. Ta slavnostní událost, při které

se na hodinu či více ponoříte do světa hudby a necháte na sebe působit jednu z nejmocnějších múz. Ano, jak krásné, skvostné, nezapomenutelné. Ideál.

Namísto toho se ocitnete v kulturáku, kde v řadě před vámi sedí nějaká individua a po celou dobu koncertu si neustále sdělují své dojmy. Nemáte tu odvalu a možná i drzost ty dvě dámy slušně napomenout. Namísto toho sedíte nazlobení a z koncertu nemáte nic.

Jindy jste zase na žakovském koncertě v hudebce, kde se často v hledišti odehrává více akce než na pódiu. A když jde zrovna na řadu vaše dítko či vnouče, kdesi v hledišti začne řvát roční mimino a trvá celou věčnost, než je vyneseno na chodbu, jinde část publika odchází na autobus.

Ale to už tak bývá a vy máte jen několik vzácných okamžiků, kdy jste v pražském Rudolfinu, čeká na vás nádherný program s vynikajícími umělci. Ve volné větě Dvořákovy symfonie s prozaickým názvem Adagio (znamená klidně či volně) v hledišti zazvoní telefon. Zkrátka rušivým elementům dnes jen tak neuniknete.

Někdy se tím rušičem stává dokonce i sám interpret. Za dob studií jsem byl v onom Rudolfinu, kde hráli Rachmaninův Klavírní koncert d moll. 2. řada uprostřed, paráda. Až tedy na to, že klavírista svou hru tak prožíval, že celou skladbu doslova „prochrochtal“. Není tedy lepší pustit si CD, kde je všechno „perfektní“? Řekl bych, že není. Koncert je zkrátka

výjimečnou událostí plnou rozmanitých situací, na které jen tak nezapomenete.

Pak zde máme také koncerty, které svými decibely tolerují volnou konverzaci v publiku. Někteří z nás měli možnost být v půlce května na akci s názvem SchoolStock. Šlo o přehlídku kapel základních uměleckých škol v příbramském okrese. Hrál se na náměstí TGM. Stihl jsem poslední dvě kapely Roofers a Annanna's. Každá kapela měla odlišný styl a repertoár. Bylo ale vidět nadšení mladých muzikantů, kteří do toho šli naplno, věřil jsem jim každý tón. V těchto dvou kapelách hrají naši mladí farníci. Je krásné vidět, že rostou nejen po duchovní stránce, ale i po té umělecké.

Pokud jste však příznivci ryze duchovní hudby, nenechte si ujít nadcházející koncerty Codexu Temporis. Jednak v rámci Noci kostelů v 19:00 hodin v kostele sv. Jana Křtitele na poušti v Dolních Hbitech a pak také v našem farním kostele od 21:15. V rámci výročí 700 let od narození Karla IV. vystoupíme v sobotu 25.6.2016 společně s Musicou Podberdensis na Karlštejně. Jste srdečně zváni.

Až tedy půjdete příště na koncert, dejte si mobil do hlasitého režimu, se sousedem si sděluje své dojmy a z koncertu odejdete nejlépe v průběhu čísla.

Luciano Marco

MARNOST SLÁVY A BOHATSTVÍ
Krásný, láskyplný den vám přeji, milí přátelé.

Světská sláva - polní tráva... Jistě toto přísloví známe všichni. Je hezké

být slavný, vážený, oblíbený, vítaný všude, kam přijdu. Ale jednou přijde nemoc, stáří, nemohoucnost a kolik z těch lidí, kdysi našich přátel, kteří nám provolávali slávu, si na nás vzpomene? Kolik jich přijde povzbudit, potěšit, ať už osobně nebo písemnou formou, telefonicky... Je jenom Jeden, který na nás nezapomíná ani tehdy, když už jsme před světem v zapomnění - Bůh. On je ta láska a přízeň stálá, On je Ten, který nás provází nejen, když se nám daří, ale i tehdy, když už vše nejde tak jako dříve. K Němu upínejme svá srdce i mysl v dobách dobrých i zlých. V Něj skládejme svou naději.

Fascinace Hollywoodem a celebritami dosáhla ve společnosti hranic šilenství. Milióny lidí zbožňují ty, kdo dosáhli slávy a bohatství. Jenže sláva ještě nezajišťuje spokojenou vyrovnanost, kterou inzeruje. Svě by o tom mohli vyprávět Marilyn Monroe, Elvis Presley i Michael Jackson. Vzpomeň si, jak zbožňovali Muhammada Aliho v jeho nejlepších letech. Byl proslavený jako „vítězstvími ověčený boxer, který nemůže být poražen“. Jeho fotografie se objevovaly na titulních stranách časopisu „Sport v obrazech“ častěji než fotografie kteréhokoliv jiného sportovce v historii. Kamkoliv šel, provázely ho kamery. Jenže bohatstvím ani slávou se nedá vykoupit dobré zdraví. Ali se stal obětí zničující Parkinsonovy choroby. Sportovní reportér Gary Smith strávil určitý čas s nemocným

boxerem v jeho domě a požádal ho, aby mu ukázal místnost s trofejami. Ali ho zavedl do temné vlhké kůlny vedle domu. Tam, opřená o zeď, stála vzpomínková nástěnka – fotografie z „masakru v Manile“, momentky Aliho tančícího v ringu a rozdávajícího rány, fotky, jak zvedá nad hlavu šampiónské pásky, které vyhrál. Ty fotografie však byly potřísněné bílými exkrementy od holubů, kteří se uhníždili na trámech krovu. Ali vzal nástěnku a postavil ji fotografiemi ke zdi. Když odcházeli, Smith slyšel, jak potichu prohodil: „Měl jsem u nohou celý svět, a co z toho zbylo. Podívejte se na mě teď.“

„Každý žitím putuje jak přelud, hluku nadělá, ten vánek pouhý, kupí majetek a neví, kdo to shrábne. A tak jakou mám naději, Panovníku? Moje očekávání se upíná jen k tobě“ (Žalm 39:7–8).

zpracovala Jarka P

PROČ VĚŘÍM V BOHA?

Na otázku si odpovídá známý český popularizátor vědy Jiří Grygar:

„Vztah k Bohu je pro věřícího křesťana důvěrně osobní záležitostí, o níž se většinou ostýchá vyjadřovat veřejně; ne snad proto, že by se obával perzekuce či posměchu jako v dobách bojovně ateistické totalitní společnosti, ale z toho důvodu, že si je dobře vědom, jak nesnadné je popsat stav vlastního nitra běžným lidským jazykem a jak nesdělitelné jsou osobní prožitky, strádající se během vlastního života -

života nezaměnitelného a jedinečného v celých dějinách vesmíru.

Vidíte, právě mi uklouzlo slovo vesmír a jistě ne náhodou. Věřící přírodovědec je možná v jisté výhodě, že poznává Boha nejen subjektivně jako každý jiný člověk, ale také prostřednictvím předmětu svého bádání, jímž je vždy určitý uzoučký výsek poznávání kosmu, od hvězd po mořské hvězdice, od vůně květin po vůni kvarků, od přenosných chorob po přenos záření či genetické informace. Při své práci používá vysoce neosobní (objektivní) vědecké metody, která připadá neodborníkům až protivně studená a zpochybnující.

Osvícenecký racionalismus minulého století, jenž dosud většina veřejnosti ztotožňuje s postojem současných vědců, víceméně naznačoval, že se při zkoumání přírody bez Boha docela dobře obejde, či - řečeno slovy Laplaceovými - „tuto hypotézu nikde nepotřebuje“. Odtud také vyvěrala typicky ateistická víra marxistů, že věda postupně dokáže vysvětlit veškeré dění v přírodě, že neexistují věci vědecky nepoznatelné, nýbrž pouze dočasně nepoznané.

Během XX. století však došlo v hlavních oborech přírodních věd k velmi významným objevům a posunu celkového pohledu na schopnost člověka postihnout pravé příčiny dějů a vztahů v přírodě a předešlá vědecká pycha tím vzala patrně již definitivně

za své. Mám tím na mysli zejména obecnou teorii relativity, kvantovou mechaniku a molekulární genetiku, jež ukázaly, jak naivní byly naše předešlé pokusy objasnit existenci a chod vesmíru jako jakéhosi gigantického věčného orloje, který pěkně tiká proto, že do sebe zapadají nějaká ozubená kolečka. Existence a vývoj vesmíru nám dnes připadá snad ještě tajemnější než v době, kdy naši předkové věřili na bohy blesku, vod a sopek.

Troufám si proto tvrdit, že věřící přírodovědec může dnes svou víru v Boha opřít také o kvalifikovaný údiv nad podivuhodným řádem materiálního světa, jak to kdysi tak předvídavě a výstižně vyjádřil žalmista Páně: „Nebesa vypravují slávu Boha silného a dílo rukou jeho obloha zvěstuje“ (Ž 19,2).“

více v knize „O vědě a víře“, KNA, JS

ZE ŽIVOTA FARNOSTI A CÍRKVE

BLÍŽÍ SE UZÁVĚRKA REGISTRACE ÚČASTNÍKŮ SDM 2016

Na Světové dny mládeže do Krakova se dosud zaregistrovalo 580 tisíc lidí z celého světa. Jak informovala mluvčí této akce, jedna čtvrtina z nich už přistoupila k druhému kroku registrace a potvrdila účast:

„Registrace jsou otevřené do konce června. Proto prosíme, aby se všichni poutníci do té doby nejen zaregistrovali v systému první fáze, ale vykonali také všechny formality v druhé fázi.

My pak, jak nejrychleji to bude možné, budeme poutníky kontaktovat s farnostmi, kde budou ubytováni a která bude také jejich prvním zdrojem informací,“ uvedla Dorota Abdelmoula. Nejvíce zahraničních poutníků se zatím registrovalo z Itálie, 100-120 tisíc, a z Francie, zhruba 60 tisíc. Zaregistrovaných Poláků je prozatím asi 100 tisíc.

DUCH SVATÝ VYTVÁŘÍ NIKOLI VIRTUÁLNÍ, NÝBRŽ REÁLNÉ KŘEŠŤANY

Duch svatý je hybatelem církve, ale pro mnohé dnešní křesťany je kým si neznámým anebo privilegovaným vězněm – konstatoval papež František v homilii v kapli Domu sv. Marty. Petrův nástupce dále poznamenal, že právě Duch svatý z nás činí reálné, nikoli virtuální křesťany, a vybídl věřící, aby se Jím nechali pobízet, protože nás učí cestě svobody. Papež věnoval pozornost také sestřám vincentkám, které pracují v Domě sv. Marty, u příležitosti dnešního svátku jejich zakladatelky sv. Luisy de Marillac.

„Ani jsme neslyšeli, že je nějaký Duch svatý“ – tato odpověď efeských učedníků z dialogu se svatým Pavlem je z dnešního čtení ze Skutků apoštolů (19,1-8) a papež František si ji vzal jako podnět k zamyšlení o přítomnosti Ducha svatého v životě křesťanů. „Také dnes, řekl, dochází k tomu, že učedníci, třebaže věří v Ježíše, nevědí, že existuje nějaký Duch svatý. Mnozí

říkají, že se naučili z katechismu, že Duch svatý je v Trojici. Více však nevědí a ptají se, co dělá.“

„*Duch svatý je hybatelem církve, pracuje v církvi, v našich srdcích. Z každého křesťana činí člověka odlišného od jiných, ale ze všech vytváří jednotu. Vede vpřed, otevírá brány dokořán a posílá tě dosvědčovat Ježíše. (...) »Až na vás sestoupí Duch svatý, dostanete moc a budete mými svědky«. Duch svatý nás podněcuje, abychom chválili Boha a prosili Jej »modli se v nás«. Duch svatý je v nás a učí nás vidět Otce a říkat Mu »Otče«. Vysvobozuje nás z osíření, do něhož nás chce uvrhnout duch tohoto světa.*“

„Duch svatý – pokračoval papež – je protagonistou živé církve. Je tím, kdo v církvi pracuje. Pokud toto nežijeme a nejsme na výši tohoto poslání Ducha svatého, redukuje věru na morálku, na etiku. Netřeba ustrnout jen u plnění přikázání, jako by nebylo nic víc: Toto se smí, tamto se nesmí; odtud ano, tam už ne... To je kazuistika a chladná morálka. Křesťanský život – dodal František – však není etika, nýbrž setkání s Ježíšem Kristem. A na setkání s Ježíšem Kristem mne přivádí Duch svatý.“

„*My však ve svém životě, ve svém srdci chováme Ducha svatého jako privilegovaného vězně. Nedovolíme Mu, aby nás nabádal, nenecháme Jej, aby námi pohnul. On působí všechno, umí připomenout všechno, co řekl Ježíš, dovede o Ježíši vysvětlit všechno. Jed-*

no však Duch svatý neumí: vytvářet salónní křesťany. To neumí. Neumí vytvářet »virtuální křesťany« bez ctností. Vytváří reálné křesťany, přijímá život reálně, tak, jak je, prorocky vykládá znamení časů a tak nás vede vpřed. Je velkým zajatcem našeho srdce. Říkáme o Něm, že je třetí Osobou Trojice a u toho končíme...“

„Co v mém životě působí Duch svatý? A budeme-li si klást otázku, zda se u Něho učíme svobodě, Duch svatý, který je ve mně – pokračoval papež – mne vede ven. Mám strach? Jak jsem na tom s odvahou, kterou mi dává Duch svatý, abych vycházel ze sebe a dosvědčoval Ježíše? A také: Jaká je moje trpělivost ve zkouškách? Trpělivost je totiž také darem Ducha svatého.“

DH

ROZHOVOR

Zúčastnili jste se nějakého setkání mládeže nebo poutě? Co jste od poutě nebo setkání očekávali a vyplnilo se vám to? Ovlivnilo to nějak váš život a víru?

Poutě nás obecně obohacují. Poutě s mládeží za totality za známými kněžími, do Polska - Čenstochové nebo do Levoče - byly vždy radostí a posilou pro nalezení osobní cesty víry.

Na rodinných pobytech s hnutím Focolare, kromě radosti a poučení, prohloubením patřičnosti do celosvětové církve. Nebo také se stejným hnu-

tím mariánské pouti do severočeského Filipova nebo na moravský Hostýn.

Na místních poutích na Makové nebo na Skalce u Mníšku radost a možnost pobýt Bohu blíž. Neměli bychom zapomínat na Svatou Horu, kde čerpáme soustavně a byla i z velké části zdrojem kontaktů a inspirace. Na národní pouti ve Staré Boleslavi k radosti zase přibýlo přiblížení k českým světcům.

Ještě jsme neuvedli ty atraktivní mariánské Mariazel (první zahraniční po listopadu 1989) a Medžugorii (2× při pobytu v Chorvatsku s rodinou) s výstupem na Podbrdo a podruhé s večerem v chrámu - ideální místa pro modlitbu.

Při putování po Itálii jsme navštívili sv. Antonína v Padově a sv. Františka v Assisi a ve Vatikánu třeba hrob Jana Pavla II - cesta ke kořenům církve a zase mariánská hlavní Santa Maria Maggiore.

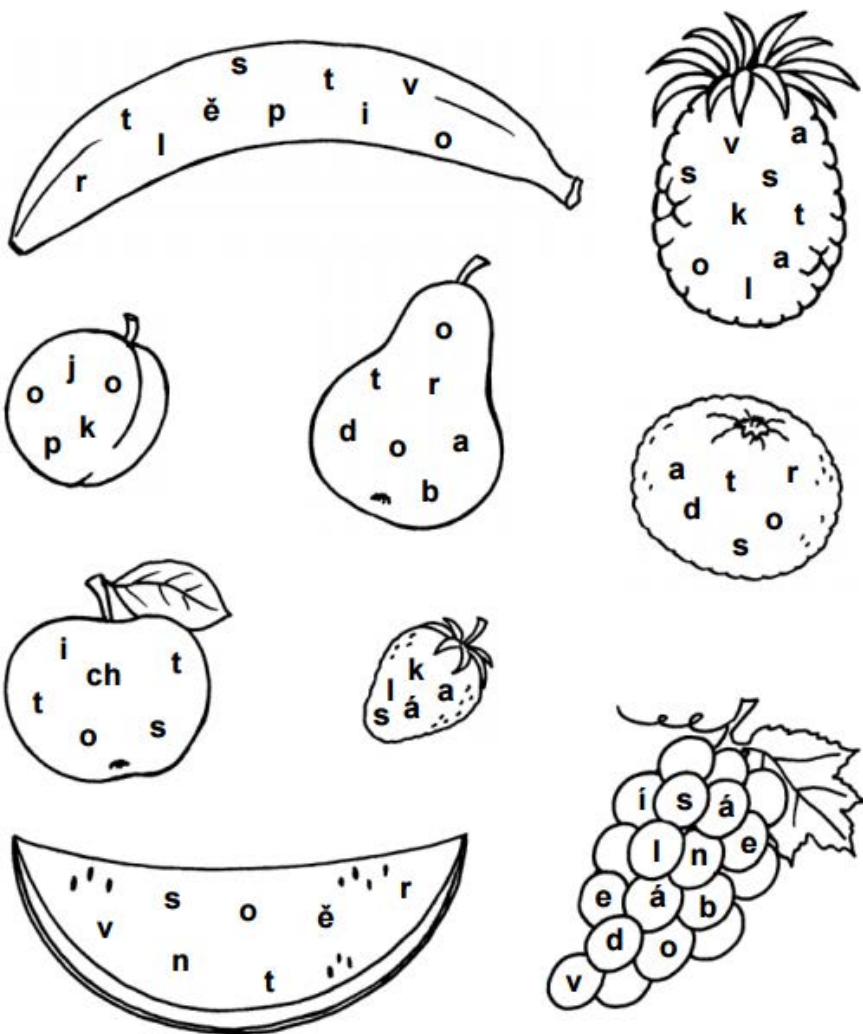
Jsmo vděční mnoha lidem, z nichž někteří už nežijí, že jsem se mohli i za totality zúčastnit setkání, která upevnila a prohloubila náš vztah k Bohu. V těch místních lze konkretizovat vazby přes Rožmitál (kardinál Vlk - v různých pozicích, již zesnulý P. Cibuzar v Nepomuku u sv. Jana).

Všude, kde je Bohu blíž, je fajn.

za Chourovi Vláda

NEJEN PRO DĚTI

Ovoce Ducha Svatého: Stromy poznáme nejlépe po ovoci nebo podle plodů, které přinášejí. Působení Ducha svatého poznáme podle skutků a vlastností člověka. Když z písmen v obrázcích složíš slova, dozvíš se, o jakém ovoci Ducha svatého hovoří sv. Pavel v listu Galatským (5,22-23).

převzato z DKC Brno, AS